

I. Droit des contrats – Contractenrecht

Rb. Oost-Vlaanderen, afd. Dendermonde, D 10^e k., 20 januari 2017

14/773/A

Zet.: de h. J. Hendrix, rechter, voorzitter van de tiende kamer, mw. A. Leys, voorzitter en D. Rooms, rechter

Adv.: mr. Esprit loco A. Van Eeckhout, Schelfhout loco J. Colpaert en Verachtert loco C. Vergauwen

Lening – Definitie – Gevolgen

Lening – Beroepsdoeleinden - Artikel 1417 al. 1 BW - Schuld aangegaan voor het gemeenschappelijk vermogen

Lening – Artikel 1422 BW – Goede trouw – Bewijslast

Lening – Artikel 1422 BW – Nietigheid - Bekrachtiging

Prêt – Définition – Conséquences

Prêt – Fins professionnelles - Article 1417 al. 1 du code civil – Dette contractée pour le patrimoine commun

Prêt – Article 1422 du code civil – Bonne foi – Charge de la preuve

Prêt – Article 1422 du code civil – Nullité – Confirmation

Een (geld)leningsovereenkomst is een reële overeenkomst waarbij de ene partij, de uitlener, een bepaalde geldsom daadwerkelijk ter beschikking stelt van de andere partij, de ontleners, op voorwaarde van terugbetaling en in beginsel tegen intrest.

Indien van een geldlening sprake is, komt zij dus tot stand tussen de terbeschikkingsteller en de ontvanger van de gelden. Wanneer de ontvanger van de gelden niet dezelfde persoon is als de begunstigde van de “onmiddellijke thesauriekredietovereenkomst”, is tussen de terbeschikkingsteller en de begunstigde van de financiering een onbenoemde overeenkomst gesloten.

Een lening die werd aangegaan voor beroepsdoeleinden in de zin van artikel 1417 al. 1 BW gaat het persoonlijke beroep van de echtgenoot aan, niet het beroep van de vennootschap van de echtgenoot. Deze vennootschap is immers een derde ten aanzien van het huwelijksvermogensstelsel.

Een schuld die is aangegaan voor het gemeenschappelijk vermogen, treft dan ook het gemeenschappelijk vermogen. Dit houdt in dat de schuld de vermogenspositie van de echtgenote van de ontleners aantast, minstens indirect door de aantasting van het gemeenschappelijk vermogen.

Op de uitlener weegt de bewijslast dat hij te goeder trouw in de zin van artikel 1422 BW is, omdat hij vermoed wordt te kwader trouw te zijn. Hij dient aan te tonen dat hij alle redelijke voorzorgsmaatregelen heeft genomen om te weten dat de andere echtgenoot bij de

betwiste handeling moest worden betrokken. Dit laatste is nochtans precies wat hij als waakzaam belegger/investeerder had moeten onderzoeken.

Nu artikel 1422 BW voorziet in een relatieve nietigheid, kan de uitlener trachten aan te tonen dat de gezegde nietigheid gedekt is door het gedrag van de echtgenote op het ogenblik dat zij bewijsbaar op de hoogte was van de problematiek.

Un contrat de prêt (d'argent) est une convention réelle par laquelle une des parties, le prêteur, met effectivement une somme d'argent à la disposition de l'autre partie, l'emprunteur, à condition de remboursement et en principe contre un intérêt.

S'il s'agit d'un prêt d'argent, celui-ci naît donc entre celui qui met l'argent à disposition et celui qui les reçoit. Si la personne qui reçoit l'argent n'est pas la même personne que le bénéficiaire de cette « convention immédiate de crédit de trésorerie », un contrat innommé est conclu entre celui qui met l'argent à disposition et le bénéficiaire du financement.

Une dette conclue à des fins professionnelles au sens de l'article 1471 al. 1 du code civil concerne le métier personnel de l'époux, pas l'activité de la société de l'époux. Cette société est en effet un tiers vis-à-vis du régime matrimonial.

Une dette contractée pour le patrimoine commun, frappe donc le patrimoine commun. Ceci implique que la dette affecte la situation patrimoniale de l'épouse de l'emprunteur, à tout le moins indirectement, par l'affectation du patrimoine commun.

La charge de la preuve qu'il est de bonne foi au sens de l'article 1422 du code civil, pèse sur le prêteur, parce qu'il est présumé être de mauvaise foi. Il doit prouver qu'il a pris toutes les précautions raisonnables pour savoir si l'autre époux devait être impliqué dans l'acte litigieux. Ceci est pourtant ce qu'il devait examiner précisément en tant qu'investisseur vigilant.

Puisque l'article 1422 du code civil prévoit une nullité relative, le prêteur peut essayer de démontrer que cette nullité est couverte par la conduite de l'épouse au moment où il est démontré qu'elle était au courant ~~vérifiable qu'elle était à la hauteur~~ de la problématique.

(Van der t. Li en Ca)

[...]

IV Gronden van het vonnis¹

IV.1 Bevoegdheid – ontvankelijkheid van de vorderingen

IV.1.A Hoofdvorderingen

4.1 De rechtbank merkt op dat “toelaatbaarheid” en “ontvankelijkheid” gelijke noties,

¹ Art. 780 GerW, aanhef.

synoniemen, zijn.²

LI maakt een onderscheid tussen deze begrippen maar licht het verschil tussen het door hem gehanteerde toelaatbaarheidsbegrip en het door hem gehanteerde ontvankelijkheidsbegrip op geen enkele wijze toe.

4.2 LI vordert de onontvankelijkverklaring van de vorderingen van VAN DER.

Bij onderzoek van de besluiten van LI is onduidelijk welke middelen hij aanbrengt ter ondersteuning van deze vordering.

De middelen die LI stelt te hanteren zijn immers de volgende:

“III.1.

De vordering van eiser is onbewezen: ‘ACTORI INCUMBIT PROBATIO’

[...]

III.2.

Art. 1325 B.W. is niet van toepassing

[...]

III.3.

Het document dd. 31.12.2012 is nietig (SIC)

[...]”

Al deze middelen hebben immers betrekking op de grond van de zaak. Er anders over oordelen zou inhouden dat wanneer een vordering onbewezen³ blijkt, de rechtbank haar onontvankelijk moet verklaren. Dit zou er evenwel op neerkomen dat de kwestie van ontvankelijkheid respectievelijk gegrondheid zich met elkaar zouden vermengen. Het middel faalt in rechte.

4.3 De rechtbank ziet geen ambtshalve te onderzoeken elementen die zich tegen ontvankelijkverklaring verzetten.

4.4 De vordering van eiser is ontvankelijk.

IV.1.B Tussenvordering

4.5 De tussengekomen partij CA stelt een incidentele vordering in tot nietigverklaring van de op 31 december 2012 gesloten overeenkomst – inhoudelijk begrepen.

4.6 VAN DER neemt geen standpunt in aangaande de bevoegdheid van deze sectie van de rechtbank voor, dan wel de ontvankelijkheid van dergelijke vordering, dit hoewel zij betroffen lijkt door art. 88 § 2 *jo* art. 572*bis*.3° GerW, zoals ook bevestigd in art. 1422 al. 1 BW.

Aangezien deze regels niet conform art. 88 § 2 al. 2 GerW zijn opgeworpen, is de bevoegdheidsvraag binnen de rechtbank – tussen secties onderling – uitgedoofd.

² Zie Cass, 20 juni 1979, www.jura.be, ook aangehaald in *BHBP*, nr. 0500 al. 3; zie VAN ORSHOVEN, P., “Niet-ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren in het burgerlijk procesrecht”, *P&B*, 2001, 3, RN 9.

³ Alle drie de middelen hebben *a priori* betrekking op bewijskwesties, waarbij de rechtbank zich evenwel de mogelijkheid voorbehoudt om het begrip “document” dat LI in zijn derde middel vermeldt te herkwalficeren om er de in het document beschreven (rechts-)handeling te vervatten.

4.7 CA heeft de vordering tot nietigverklaring ingesteld bij verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van 9 mei 2014.

Zij stelt met klem pas door de dagvaarding van 3 februari 2014 op de hoogte gebracht te zijn van het bestaan van de leningsverbintenis opgenomen in het document van 31 december 2012.

Terecht laat zij gelden dat het aan VAN DER is om aan te tonen dat zij – CA – vóór 9 mei 2013 op de hoogte was van het bestaan van een lening in hoofde van de heer LI.

Dat CA wist dat BVBA WEVERIJ fondsen had ontvangen vanwege VAN DER wil op zich niet zeggen dat zij wist dat deze terbeschikkingstelling een lening te gunste van LI persoonlijk uitmaakte. VAN DER brengt geen enkel bewijs naar voren waaruit kennis sedert méér dan een jaar blijkt.

4.8 De rechtbank ziet geen ambtshalve te onderzoeken elementen die zich tegen ontvankelijkverklaring verzetten.

4.9 De incidentele vordering tot nietigverklaring van de overeenkomst van 31 december 2012 is ontvankelijk.

IV.2 Gegrondheid van de vorderingen

IV.2.A Aard en numerieke omvang van de oorspronkelijke relaties tussen partijen VAN DER en LI

4.10 VAN DER stelt geen vordering in tegen CA. Hij stelt dus niet dat hij welke rechtsband ook met CA zou hebben. Enkel met LI zou hij een rechtsband hebben. Hij kwalificeert deze rechtsband als een “lening” en beroept zich te dien einde op het document dat LI heeft ondertekend en dat gedateerd is op 31 december 2012.

4.11 Een (geld)leningsovereenkomst is een reële overeenkomst waarbij de ene partij, de uitlener, een bepaalde geldsom daadwerkelijk ter beschikking stelt van de andere partij, de ontlener, op voorwaarde van terugbetaling en in beginsel tegen intrest.⁴

Zij moet strikt onderscheiden worden van een kredietovereenkomst, een consensuele overeenkomst waarbij de ene partij, de kredietgever, belooft aan de andere partij, de kredietnemer, een bepaalde waarde ter beschikking te stellen onder een welbepaalde vorm.⁵

Stellen dat een geldlening een consensuele overeenkomst uitmaakt, houdt in dat het geleende geld in eigendom overgedragen wordt nog voordat het ter beschikking gesteld werd. Dit is immers het algemene gevolg van het consensualisme dat ook gekend is uit het kooprecht en dit staat ook bevestigd in art. 1893 BW. Dit zou dan inhouden dat de

⁴ Zie artt. 1875 en 1882 BW: “afgeeft”; zie CLAVIE, M., “Le prêt” in “Les contrats spéciaux”, in *CUP*, Vol. XXXIV, 1999, Luik, Commission Université-Palais, 74, RN 4 onder verwijzing naar Cass., 25 oktober 1973, *Pas*, 1974, I, 212 en Bergen, 21 november 1994, *JLMB*, 1995, 269; zie HERBOTS, J., *Bijzondere overeenkomsten*, 9e uitg, 2e druk, 1994, Leuven, Acco, 226, punt B.

⁵ Zie DIERYCK, A., *Les ouvertures de crédit*, 1945, Brussel, Bruylant, 23, nr 15. Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde – zitting van 20 JANUARI 2017 - D10 kamer – AR 14/773/A.

remuneratoire⁶ intrest moet beginnen lopen nog voordat de ontlenaar beschikking gekregen heeft over het geleende geld...⁷

Ten onrechte laat VAN DER gelden dat de lening een consensuele overeenkomst is. De door hem aangehaalde auteur DU LAING beweert dit uitdrukkelijk niet maar stelt juist dat zijn proefschrift het resultaat is van wat hij zelf omschrijft als “*consequent dogmatisch doordenken*”.⁸ TILLEMANN – de promotor van het proefschrift – stelt vast dat DU LAING zijn eigen opvatting beschouwt als voor de praktijk niet terzake doend⁹ en VERBEKE beschouwt haar als een pleidooi voor een wijziging van het wettelijk kader¹⁰. Zij kan immers slechts gelden binnen het door DU LAING ontwikkelde systeem – geïnspireerd door Duitse en Nederlandse opvattingen¹¹ – waarbinnen het begrip “lening” wordt opgeheven en vervangen door het begrip “*onmiddellijke thesauriekredietovereenkomst*”.¹²

4.12 Indien van een geldlening sprake is, komt zij dus tot stand tussen de terbeschikkingsteller en de ontvanger van de gelden.

Wanneer de ontvanger van de gelden niet dezelfde persoon is als de begunstigde van de “onmiddellijke thesauriekredietovereenkomst”, is tussen de terbeschikkingsteller en de begunstigde van de financiering een onbenoemde overeenkomst gesloten, alleszins geen “lening”. Dit heeft in deze zaak tot gevolg dat als er al sprake is van een lening, deze enkel tot stand gekomen is tussen VAN DER en de ontvanger van de gelden, BVBA WEVERIJ dan wel LI, dit voor zover VAN DER op de hoogte is van dit onderscheid.

4.13 VAN DER was op de hoogte van dit onderscheid. Zo werden hem op 31 juli 2012 duidelijk de bankcoördinaten van de BVBA WEVERIJ meegedeeld.¹³

Dat VAN DER op 11 november 2012 hier andere intenties over heeft¹⁴ doet op het ogenblik van de verrichtingen van 8 augustus en 3 september 2012 niet terzake en maakt de verrichting van 5 december 2012 – op rekening van WEVERIJ – om zo opvallender.

⁶ Zie BIQUET-MATHIEU, *Le sort des intérêts dans le droit du crédit: actualité ou désuétude du Code civil ?*, 1998, Luik, Collection Scientifique de la Faculté de Droit de Liège, RN 3 en 13 (tekst eveneens beschikbaar op <http://orbi.ulg.ac.be/handle/2268/66733>); PETIT, J verkiest in zijn monografie “Interest” (in APR, 1995, Antwerpen, Kluwer, Hfdst II) de term “*conventionele interesten*”, maar dit begrip riskeert in het vaarwater van de conventioneel bepaalde (verwijl-)intrestvoet te komen zoals beschreven door MARCHAND, K., VERECKEN, S., in hun opstel “Gerechtigde interesten: moratoir of compensatoir en aan welke rentevoet?” (in SERRUS, D. (ed), *Actualia gerechtelijk recht*, 2008, Gent, Larcier, 28, titel H); STORME heeft het over “primaire” intresten en omschrijft moratoire en vergoedende intresten als “secundair” (STORME, M. E., “Vragen rond rente”, *TVred*, 1997, 196).

⁷ Zie DIERYCK, o.c., 23, VN 5 al. 2.

⁸ Zie DU LAING, B, “(Geld)lening en krediet(opening)” in *Recht en onderneming*, vol. 14, 2005, Brugge, Die Keure, RN 10 al. 4.

⁹ Zie DU LAING, o.c., p. VII, onderaan: “*Hiermee wordt de kern van de persoonlijke visie weergegeven op het juridisch wetenschappelijk onderzoek. Het moet logisch zijn, mag desgevallend praktisch zijn, maar hoeft dit helemaal niet te zijn. Op dit punt heb ik persoonlijk een enigszins andere visie.*”

¹⁰ Zie VERBEKE, A, *Bijzondere overeenkomsten in kort bestek*, 2005, Antwerpen, Intersentia, 215: “*Gepleit wordt voor een consensueel gedachte geldlening [...]*”.

¹¹ VAN DER verwijst in zijn besluiten eveneens naar de opvattingen van Nederlandse rechtspraktizijnen om zijn stelling te staven.

¹² Zie DU LAING, oc, RN 475.

¹³ Stuk 1 bundel LI.

¹⁴ Stuk 17 bundel VAN DER .

4.14 BVBA WEVERIJ is geen partij bij huidige procedure. De rechtbank heeft dus geen enkele rechtsmacht te oordelen over de aard van de betalingen die VAN DER ten gunste van BVBA WEVERIJ heeft verricht.

De rechtbank kan enkel vaststellen dat in de mate deze betalingen niet LI als begunstigde hadden, zij geen leningen ten gunste van LI kunnen uitmaken.

4.15 De betaling van 12 november 2012 is door de betrokkenen steeds als terug te betalen begrepen geweest.

Op 11 november 2012 heeft VAN DER nog veel misbaar gemaakt omtrent de afwezigheid van waarborg op terugbetaling.¹⁵ Het is in het licht van deze overweging dat VAN DER betaalde aan LI, waarbij LI de gelden zou “doorsluizen”. Dat de verrichting tussen VAN DER en LI als doel had fondsen in handen van de BVBA WEVERIJ te doen inboeken, doet geen afbreuk aan het feit dat partijen deze injectie van fondsen hebben geconstrueerd als een lening aan LI met de “last” de ter beschikking gestelde fondsen te injecteren.

LI heeft zelf gesteld dat het ging om een “*lening*”. Hij stelde hierbij dat dit een lening lastens BVBA WEVERIJ ging zijn¹⁶ maar BVBA WEVERIJ heeft nooit een dergelijke lening ingeboekt¹⁷. Integendeel: BVBA WEVERIJ heeft de injectie door LI als een lening gekwalificeerd.¹⁸ Dit doet geen afbreuk aan het uitdrukkelijke akkoord van LI dat deze terbeschikkingstelling terugbetaald moest worden.

Art. 1325 BW is niet van toepassing omdat de leningsovereenkomst niet wederkerig is.

Art. 1326 BW is kennelijk geschonden, maar de e-mail van LI van 11 november 2012, gecombineerd met de eraan gegeven uitvoering door zowel partijen zelf als BVBA WEVERIJ – formeel derde ten aanzien van de lening – maken tezamen een begin van bewijs door geschrift, bevestigd door feitelijke vermoedens, uit.¹⁹

IV.2.B De overeenkomst van 31 december 2012

4.16 Op 31 december 2012 hebben partijen VAN DER en LI een onderhandse overeenkomst gesloten waarin partijen alle (openstaande) financieringen van VAN DER aan BVBA WEVERIJ als “lening” ten laste van LI werden kwalificeren.

4.17 In de mate de overeenkomst afwijkt van de feitelijke terbeschikkingstelling, brengt zij noodzakelijk een schuldvernieuwing met zich mee, waarbij LI zich in de plaats van de vennootschap BVBA WEVERIJ heeft gesteld.²⁰

4.18 Dit houdt evenwel evenzeer in dat de rechtbank de verbintenissen van LI per 31 december 2012 – het document van die datum werkt constitutief – als lening moet aanzien.

IV.2.C Geldigheid van de overeenkomst van 31 december 2012

¹⁵ Stuk 15, p. 2 bundel VAN DER .

¹⁶ Stuk 17 bundel VAN DER : e-mail LI aan VAN DER van 11 november 2012.

¹⁷ Stuk 14 bundel CA.

¹⁸ Stuk 15 bundel CA.

¹⁹ Art. 1347 BW.

²⁰ Art. 1271.2° BW; zie VAN GERVEN, W., COVEMAEKER, S., *Verbintenissenrecht*, 3e uitg., 2010, Leuven, Acco, 629, nr (iii).

4.19 De vraag rijst vervolgens wat de waarde is van het document van 31 december 2012, als document (het *instrumentum*) en als verbintenisscheppend document (het *negotium*). In de mate het uitdrukkelijk bevestigt dat VAN DER en LI een lening zijn aangegaan, valt de kwestie binnen het toepassingsgebied van art. 1418.2.d) BW.

LI bevestigt het argument dat CA hieruit trekt en voegt eraan toe dat het stuk nietig moet zijn – als *instrumentum* én als *negotium* – omdat het tot stand gekomen is door uitoefening van geweld.²¹

4.20 De rechtbank begrijpt het door LI ingeroepen middel van nietigheid van een bewijsstuk (*instrumentum*) niet. Dergelijk middel is in geen enkele regel van (burgerlijk) bewijsrecht voorzien. Mogelijk is de volgens het bewijsstuk opgenomen verbintenis (*negotium*) “nietig”, maar die vaststelling tast het bestaan van het bewijsstuk niet aan.

4.21 De rechtbank verwerpt het beroep van LI op geweld als grond tot nietigverklaring van de in het document van 31 december 2012 bevestigde verbintenis. Wanneer een schriftelijk bewijs voorligt, kan de betrokkene hiertegen niet bewijzen door een beroep op zaken die voor, tijdens of na het opmaken van dit bewijsstuk zouden zijn gezegd.²² De door LI ingeroepen argumenten lijken erop te wijzen dat courante figuren als schuldvernieuwing, (voltooid) schuldoverdracht en indeplaatsstelling onwettig zouden zijn omdat zij vermoed zouden moeten worden uit (moreel) geweld voort te komen. De rechtbank verwerpt dergelijke redenering – hoe gestoffeerd met uittreksels uit rechtspraak zij ook lijkt – en oordeelt dat LI faalt de dwang zélf aan te tonen.

4.22 Anderzijds geldt de regeling van art. 1422 BW zonder voorbehoud.

Wanneer aan de voorwaarden van dit artikel voldaan is, moet de rechtbank de bestreden handeling – *negotium* – nietig verklaren.

4.22.a Het is niet correct te stellen dat de lening werd aangegaan voor “*beroepsdoeleinden*” in de zin van art. 1417 al. 1 BW. Deze beroepsdoeleinden gaan het persoonlijke beroep van de echtgenoot aan, niet het beroep van de vennootschap van de echtgenoot. Deze vennootschap is immers een derde ten aanzien van het huwelijksvermogensstelsel. Art. 1417 al. 1 BW is van beperkende interpretatie.²³

4.22.b De schuld is aangegaan voor het gemeenschappelijk vermogen en treft dan ook het gemeenschappelijk vermogen.²⁴ Dit houdt in dat de schuld de vermogenspositie van CA aantast, minstens indirect door de aantasting van het gemeenschappelijk vermogen. CA is dus door de handeling benadeeld.

4.22.c VAN DER toont niet aan dat hij te goeder trouw in de zin van art. 1422 BW is. Zoals CA opmerkt is het aan VAN DER om het bewijs van goede trouw aan te brengen en dus niet aan CA om het bewijs van kwade trouw aan te brengen²⁵, dit omdat hij vermoed wordt te kwader trouw te zijn.²⁶

²¹ Synthesebesluiten LI, titel IV.2.3, al. 1 (“*dwang*”) en al. 7 (“*onrechtmatig en onwettig moreel geweld*”) (SIC)).

²² Art. 1341 BW.

²³ Zie PINTENS, W., VANWINCKELEN, K., DU MONGH, J., *Schets van het familiaal vermogensrecht*, 2007, Antwerpen, Intersentia, RN 257 al. 3.

²⁴ Zie PINTENS, W., VANWINCKELEN, K., DU MONGH, J., *.o.c.*, RN 218.

²⁵ Art. 1422 al. 2 BW.

²⁶ Zie Gent, 23 oktober 2002, *NjW*, 2003/33, 633, RN 5.3 al. 1

VAN DER dient aan te tonen dat hij alle redelijke voorzorgsmaatregelen had genomen om te weten dat de andere echtgenoot bij de betwiste handeling moest worden betrokken.²⁷ VAN DER wist immers dat partijen gehuwd waren, alleszins in een tweerelatie verbonden waren, en stelt in besluiten zichzelf vrij van iedere nadere onderzoeksverplichting door te stellen dat hij als niet-ingezetene niet kon weten dat het wettelijk kader in het Rijk anders was dan in Nederland.

Dit laatste is nochtans precies wat hij als waakzaam belegger/investeerder had moeten onderzoeken.

4.22.d Nu art. 1422 BW voorziet in een relatieve nietigheid, kan VAN DER trachten aan te tonen dat de gezegde nietigheid gedekt is door het gedrag van CA op het ogenblik dat zij bewijsbaar op de hoogte was van de problematiek. VAN DER wijst erop dat hij dagvaarding heeft uitgebracht op 3 februari 2014 en CA die zelfde dag nog geschreven heeft dat de echtgenoten LI CA (“wij”²⁸) zouden terugbetalen.

Deze rechtbank oordeelt dat de correspondentie van CA van 3 februari 2014 niet kan aanzien worden als een vorm van schulderkenning harerzijds die de nietigheid van de leningsovereenkomst van 31 december 2012 zou dekken.

Waar VAN DER erop wijst dat CA in al haar correspondentie aantoont dat zij duidelijk het onderscheid maakt tussen haarzelf, haar echtgenoot LI en de vennootschap WEVERIJ, toont hij niet aan dat dit daadwerkelijk zo was. Evenmin toont VAN DER aan dat CA op het ogenblik dat zij haar e-mail opstelde wist dat de dagvaarding die was uitgebracht gericht was aan LI persoonlijk en niet aan (onder meer) de BVBA WEVERIJ. De dagvaarding werd aan LI persoonlijk overhandigd, niet aan CA en zij werd evenmin achtergelaten op het adres.

4.22.e VAN DER beweert dat CA haar vordering te kwader trouw instelt maar leidt deze kwade trouw af uit de omstandigheid dat CA het klaarblijkelijke lef heeft de vordering – en de overeenkomst – in haar geldigheid te betwisten²⁹, hiervoor zelfs argumenten durft aan te brengen³⁰ en geen vordering lastens LI instelt, vordering die op heden niet aan de orde is bij gebrek aan vereffening-verdeling tussen LI en CA.³¹

4.23 De leningsovereenkomst zoals gesloten op 31 december 2012 is nietig.

IV.2.D Gevolg

4.24 De nietigheid van de overeenkomst van 31 december 2012 werkt terug tot op de datum van de overeenkomst. Partijen dienen dan ook teruggebracht te worden in hun oorspronkelijke toestand.³² Deze “oorspronkelijke toestand” is deze van 30 december 2012, dit wil zeggen terbeschikkingstelling – te welken titel ook – van 63.000,00 EUR³³ in handen van BVBA WEVERIJ terbeschikkingstelling – ten titel van lening – van 36.000,00 EUR in handen van LI.

²⁷ Zie PINTENS, VANWINCKELEN, DU MONGH, *oc*, RN 297.

²⁸ Stuk 16 bundel eiseres.

²⁹ Synthesebesluiten VAN DER, RN 22.

³⁰ Synthesebesluiten VAN DER, RN 22.2 al. 1.

³¹ Artt. 1427 en volgende BW; zie PINTENS, VANWINCKELEN, DU MONGH, *o.c.*, RN 328 en volgende, in het bijzonder 334 al. 3.

³² Zie PINTENS, VANWINCKELEN, DU MONGH, *o.c.*, RN 293.

³³ 34 50.000 + 9.500 + 3.500.

4.25 LI neemt enkel standpunt in aangaande de leningsovereenkomst van 31 december 2012, niet aangaande de oorspronkelijke leningsovereenkomst van 12 november 2012. In de mate LI dus niet betwist 36.000,00 EUR ontvangen te hebben ten titel van lening, is de vordering van VAN DER tot terugbetaling van dit bedrag gegrond.

4.26 Anderzijds toont VAN DER niet aan over enige titel te beschikken tegenover LI om de rechtstreeks aan BVBA WEVERIJ ter beschikking gestelde gelden terug te vorderen.

4.27.a In de overeenkomst van 12 november 2012, die de rechtbank moet interpreteren aan de hand van de correspondentie van de voorgaande dag, is geen sprake van enige remuneratoire intrest.

Ook al is deze lening kennelijk een professionele verrichting en zelfs van commerciële aard – zij begeleidt een investeringsplan van VAN DER en zijn achterman Maximilian B die geïnteresseerd zijn in de bijzondere know-how van BVBA WEVERIJ³⁴ – de zaakvoerder van een BVBA is zelf geen handelaar en evenmin een onderneming. Het intrestvermoeden³⁵ is dus niet van toepassing.

Aldus kan de schuldenaar enkel verwijlinteresten verschuldigd zijn.

4.27.b Het verwijl ontstaat pas na de ingebrekestelling zodat pas dan interesten lopen, dit aan de wettelijke interestvoet.³⁶ De ingebrekestelling dateert van 20 augustus 2013³⁷ maar de rechtbank kan niet vaststellen wanneer de brief werd aangeboden aan verweerder omdat de postdiensten deze sticker overplakt hebben met de terugzendsticker. Volgens de regels van het Gerechtelijk Wetboek is de datum van aanbieding 23 augustus 2013³⁸ zodat de interesten lopen sedert 24 augustus 2013, de *dies a quo*³⁹ niet inbegrepen zijnde in de termijnen.

4.27.c Mocht deze wettelijke interest méér dan 3% bedragen, zou de rechtbank meer toekennen dan VAN DER vordert. Aldus dient de rechtbank de interesten te plafonneren op de gevorderde 3%.⁴⁰

4.27.d VAN DER maakt een onderscheid tussen interesten voor en na de dagvaarding. Zij stelt dat de interesten tot aan de dagvaarding van moratoire aard zijn en vanaf de dagvaarding van gerechtelijke aard.

Eiser verwacht een aantal begrippen.

In de mate hij een geldvordering heeft ingesteld, draagt het bedrag verwijlinteresten.⁴¹

Het begrip “gerechtelijke interest” is op zich zinledig.⁴² Het verduidelijkt enkel de periode waarvoor de interesten gevorderd dan wel toegekend worden.⁴³ De interesten sedert de dagvaarding zijn wel degelijk moratoir van aard wanneer zij het verwijl in de nakoming van

³⁴ Stuk 15 bundel VAN DER .

³⁵ Zie CLAVIE, *l.c.*, RN 25; zie HERBOTS, *o.c.*, 228.

³⁶ Art. 1153 al. 1 BW.

³⁷ Stuk 4.

³⁸ Art. 53bis.2° *jo* 55.1° GerW.

³⁹ Vrij vertaald: “begindatum”.

⁴⁰ Art. 1138.2° GerW.

⁴¹ Zie BIQUET-MATHIEU, *o.c.*, RN 4; zie MARCHAND, VERECKEN, *l.c.*, RN 18.

⁴² Zie BIQUET-MATHIEU, *o.c.*, RN 8; zie MARCHAND, VERECKEN, *l.c.*, RNs 2, 5 en 12; zie de nogal verwarrende formulering bij PETIT, *l.c.*, RN 176 al. 3 vergeleken met RN 177, 178 en volgende; zie STORME, *l.c.*, RN III.e.4.

⁴³ Art. 557 GerW.

een betalingsverplichting aangaande een geldsom sanctioneren en zij zijn van vergoedende aard wanneer het gaat om een waardevoordering.⁴⁴

V Negenproef: antwoord op de overeenkomstig art. 744 GerW uiteengezette middelen⁴⁵

5.1 Art. 780 GerW vereist dat de rechtbank de genummerde middelen van partijen beantwoordt maar zegt niet dat de rechtbank hiertoe dezelfde structuur dient aan te wenden als partijen.

De rechtbank is dus vrij in de wijze waarop zij antwoordt, zo lang zij maar antwoordt. In het andere geval zou zij in haar vonnissen verschillende hoofdstukken moeten opnemen waarin zij telkens opnieuw haar vonnis motiveert maar telkens volgens een andere door één van de partijen gehanteerde structuur. Dit komt *quasi* neer op het zoveel keren schrijven van een vonnis als er partijen zijn, vermeerderd met het eigen beeld van de rechter dat alle opvattingen samenbrengt. De wetgever heeft partijen niet verplicht onderling dezelfde structuur te hanteren...

5.2 De rechtbank beantwoordt de door VAN DER opgeworpen genummerde middelen:

Middel	Antwoord
II.A.1	RN 4.15 en 4.18
II.A.2	RN 4.15 al. 5
II.A.3	RN 4.22.d
II.A.4	RN 4.15 al. 5
II.A.5	RN 4.11
II.A.6	RN 4.17
II.A.7	RN 4.21
II.B.A	RN 4.22.d
II.B.B	RN 4.7
II.B.C.1	RN 4.22.e
II.B.C.2	RN 4.22.c
II.B.C.3	RN 4.22.a

5.3 De rechtbank beantwoordt de door LI opgeworpen genummerde middelen:

Middel	Antwoord
IV.2.1	RN 4.15 en 4.18; titel IV.2.C
IV.2.2	RN 4.15
IV.2.3	Titel IV.2.C
IV.2.4	LI laat na het onder deze titel ontwikkelde middel te identificeren
IV.3.1	RN 4.11
IV.3.2	RN 4.15 en 4.18
IV.3.3	Waar VAN DER dit gegeven mogelijks feitelijk uitwerkt, ontwikkelt hij hieruit geen middel in de zin van art. 744 GerW
IV.3.4	RN 4.14, 4.15, 4.18 en 4.22.d

⁴⁴ Zie MARCHAND, VEREecken, *I.c.*, RN 15.

⁴⁵ Art. 780.3°, tweede zinsdeel GerW.

IV.3.5 RN 4.15
IV.3.6 RN 4.17

5.4 De rechtbank beantwoordt de door CA opgeworpen genummerde middelen:

Middel Antwoord

III.1 Titel IV.2.C

III.2. Deze hypothese stelt zich niet.

VI Andere middelen

6.1 De rechtbank beoordeelt de door partijen ingeroepen middelen die niet uitdrukkelijk besproken zijn als irrelevant voor de beoordeling van het geschil, dan wel als impliciet beantwoord.

[...]